

2024.11.24. magyar

Köszöntés: 2Pét 3,13 De az ő ígérete szerint új eget és új földet várunk, amelyben igazság lakik.

Olvasmány: Mt13,28-37 Tanuljatok a fügefa példájából: amikor már zsendül az ága, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár.

29 Így ti is, amikor meglátjátok, hogy ezek történnek, tudjátok meg, hogy közel van ő, az ajtó előtt!

30 Bizony mondom nektek, hogy nem múlik el ez a nemzedék, amíg mindez meg nem történik.

31 Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el. [Ézs 51,6](#)

32 Azt a napot viszont vagy azt az órát senki nem tudja, sem az angyalok az égben, sem a Fiú, hanem csak az Atya.

33 Vigyázzatok, virrasszatok! Mert nem tudjátok, mikor jön el az az idő.

34 Amint az útra kelő ember is, amikor elhagyja házát, megbízza szolgálait, mindegyiket a maga feladatával, az ajtóőrnek is megparancsolja, hogy vigyázzon.

35 Vigyázzatok tehát, mert nem tudjátok, mikor tér vissza a ház ura; este vagy éjfélkor, kakasszóra vagy reggel;

36 ha váratlanul megérkezik, nehogy alva találjon titeket!

37 Amit pedig nektek mondok, azt mindenkinek mondom: Vigyázzatok!

Alapige: Zsolt 126 Zarándokének. Mikor jóra fordította Sion sorsát az Úr, olyanok voltunk, mint az álmodók. [Ézsd 1](#); [Zsolt 14,7](#); [Ézs 35,10](#); [Zof 3,20](#)

2 Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: Hatalmas dolgot tett ezekkel az Úr!

3 Hatalmas dolgot tett velünk az Úr, ezért örvendezünk.

4 Fordítsd jóra sorsunkat, Uram, a délvidéki kiszáradt patakmedrekhez hasonlóan!

5 Akik könnyezve vetettek, ujjongva fognak majd aratni.

6 Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezik, mikor kéréit hozza.

Mindannyiunk életében van változás. De persze nagyon más és más irányokban indulhat el, vagy mehet végbe változás az emberi életben.

A mostani alapigénk egy zsoltár. Aminek van is egy felirata. Ami akár egy stílusra is utalhat, hogy miként énekeljék, vagy a szerzőt is megnevezheti. Vagy a műfajt hozza elő esetleg.

Itt azt olvassuk, hogy zarándok ének. Vagy ahogyan a régi magyar fordításban olvassuk: grádicsok éneke.

A zarándok az állandóan úton van. S ez igaz volt a zsidóság életében amikor 40 évig vándoroltak a pusztán, de akkor is, amikor visszatérnek a babiloni fogságból.

Sőt talán még mindig igaz. Most is, ránk is. Isten mindenkori népe ugyanis úton van. Nemcsak a közlekedésben, hanem lelki értelemben is. S egy úton aztán mindig jönnek változások. Valami nem úgy alakul ahogyan terveztük.

Mert hát manapság szinte minden utunkat megtervezzük. Térképpel, geolokációs eszközökkel meg műholdak segítségével, új innovatív mesterséges intelligencia alapú kalkulációkkal, ahol algoritmusok elemzik az adatokat.

Mégis belefutunk egy dugóba a városban, mégis megindulhat az eső olyankor is, amikor nem vártuk. Vagy találkozhatunk az úton egy vadállattal, vagy megfájdulhat valamink. Közbe jöhet bármi. A legkisebb apróságtól egészen valami hatalmas változásig. Bármi megtörténhet. Bármi megváltozhat.

Még talán mi is menet közben. Megéhezünk, valami eszünkbe jut, hallunk egy hírt a rádióban.

Az élet csupa változás. A miénk is. De a változás közepén is számolhatunk azzal, hogy Isten mellettünk van, s kíséri a változás közben.

A zsoltáros azzal számol, hogy maga Isten adja a változást. Így is kezdi: mikor jóra fordította sorsunkat az Úr. Isten benne van a változásban is. Még akkor is hogyha gyakorta használjuk azt a jelzőt Istenre, hogy örök.

Állandó, nem változó és végtelen. S ez valóban helyt is áll a reformátori teológiában. De mindemellett azzal is szembesülünk, hogy Isten úgy mutatkozik be Mózesnek a csipkebokor el nem égő lángjában, hogy vagyok, aki vagyok.

Azaz, hogy Isten élő Isten. Nem egy tárgy. S ami élő az dinamikus. Mert bár Isten nem változik, de a közte és a népe közötti viszony egyfolytában.

Ha végig nézünk a Biblia egészén, és egy ívet akarunk húzni teológiai értelemben, akkor látjuk, hogy a nép néha hűtlen, elpártol, hamis istenképeket, bálványokat imád, van mikor bizonytalan, vagy elcsügged, akár a pusztai vándorlás, vagy egy személyes krízis során. Isten és a nép közötti viszony tele van változással.

S ha a magunk életére nézünk és őszinték vagyunk akkor ott is megtaláljuk ennek a nyomait. Hiszen melyikünknek ne lett volna olyan mélypontja, vagy kritikus időszaka, amikor nem értettük, hogy mégis miért történik meg velünk ez vagy az. Nem láttunk magunk előtt irányt, hogy merre haladjunk és menjünk.

Vagy mikor a könnyeinkkel küzdve engedték el egy szerettünket egy temetésen.

Nagyon szép ez a szakasz, amely mondja: **Akik könnyezve vetettek, ujjongva fognak majd aratni.**

Régen kézzel kellett vetni. Minden egyes magot úgy szórtak ki a földre. Azzal a bizalommal, hogy majd kikel s hogy lesz belőle valami. A földbe tették a magokat, s Istenre bízták annak növekedését.

Egy nagyon bensőséges, személyes viszony a földhöz, a maghoz. S ha analógiát vonunk, akkor talán így engedhetjük el az elhunytakat is, a halottakat, abban a bizalomban, hogy bár sírva vetettünk, de majd egykor az örökkévalóságban örömmel arathatunk.

Mert ilyen értelemben is van változás az életünkben. Olyan horizonton, olyan minőségben, amelyet most nem látunk és nem érzékelünk.

S amikor arról beszélünk, hogy milyen a viszonyunk Istennel, s hogyan változik, tudom jól, hogy nem mindig a legjobb és a legharmonikusabb. Nem érezzük magunkat mindig a legjobb helyen és a legjobb időben. De, mint minden ez is változhat.

S arra biztatok mindannyiunkat, hogy merjünk így látni hit által. Hogy a viszonyunk Istennel, az elhunytaink iránt érzett fájdalom, de az emberi életünk viszonyulásai is változhatnak. Jó irányba, Isten kegyelmének irányába. Ámen

Isten gazdag áldását kívánva,

Kádas Richárd